

KENDİNE RASTLAMAK

Özlem KARAMAN

KENDİNE RASTLAMAK

Özlem KARAMAN

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Şennur BEYSE

1. Basım, Temmuz 2025

ISBN

978-625-5612-99-1

Yayınevi

Tenha Yayınları
Merkez mah., Tunç Sok., no 6/9,
Eskil/AKSARAY
05386685449
www.kitapincele.net

Baskı

Vadi Grafik Tasarım Ve Reklamcılık Ltd. Şti.
İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1
Yenimahalle/Ankara
Tel.: 0312 395 8571
Sertifika No: 47479

TEŐEKKÜR

Hayatta insanın sevildiğini bilmek büyük bir nimettir. O kadar şanslıyım ki etrafım varlığıyla güç veren insanlarla dolu.

Fedakarlıklarıyla, emekleri ile ve sevgiyle beni büyüten yokluklarını bile düşünmekten korktuğum canım annem Hatice GÜNBA'ya ve canım babam Yaşar GÜNBA'ya, uzak şehirlerde olsak da desteğini hiçbir zaman eksik etmeyen kardeşim Havva KARAMAN'a kitap yazma hayalini paylaştığımda *'Yıllardır bizler için çabaladın, isteklerini ve hayallerini gerçekleştirmek senin de hakkın her zaman yanındayım.'* diyerek destek veren eşim Osman KARAMAN'a, kitap yazma sürecinde bana çalışma alanı sağlamak için çabalayan, küçük kalpleriyle destek veren çocuklarım; Erdem, Akif ve Cemre KARAMAN'a, hem ev işlerinde hem de çocuklarımla bakımında büyük destekçim olan kayınvalidem annem Sedriye KARAMAN'a, yazılarımla düzenlenmesinde yardımını eksik etmeyen bu süreçte beni yalnız bırakmayan canım arkadaşım Sevim ERDOĐAN'a, yıllardır biriktirdiğim yazılarımla siz okuyucularıma ulaşmasına vesile olan bana cesaret veren ve basımda yayınlanmasında öncü olan ablam, kendisi de çok kıymetli bir yazar olan Şennur BEYSE'ye, hayatımda olan büyük küçük tüm sevdiklerime, ilham kaynağı olan anılarıma insanlara ve kusursuz doğaya sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

İyi ki hayatımdasınız sevdiklerim.

Özlem KARAMAN

İÇİNDEKİLER

Bir Yaprağın Hatırlattıkları	6
Peki Değişen Ne?	8
Hayat Yolculuğu	12
Kim Kendini Bisiklet Gibi Hissediyor?	15
Anne Olmak	17
O Ağaç	21
Sevgi Salgını	24
Özlemin Burukluğu	27
Denizin Sessiz Hikâyesi	31
Şerrin İçindeki Hayır	34
Artık Çok Geç	36
Baba ve Sessiz Duyguları	40
Hayal Kurmaktan Vazgeçme	43
Fedakârlık	46
Bir Ömrün İlk Adımından Son Ana Kadar	50
Kalbin İlacı Mutluluk	54
Empatiyle Yaşamaya Çalışmak	57
Zaman Geçmeden Kıymet Bil	60
Elalem Ne Der?	63

‘Yaprak Deyip Geçme
Bak Neler Anlatıyor.’

BİR YAPRAĞIN HATIRLATTIKLARI

Yine dünya telaşında işlerimi halletmek için dışarı çıktığım bir gündü. Yolda yürürken sararmış, buruşmuş büyükçe bir yaprak gördüm duraksadım, yaprağı elime aldım. O an adeta yaprağın ömrü gözümün önüne geldi. Ağacın üstündeki hali... Yemyeşil, iri, ihtişamlı bir görünümü vardı belki de. Esen rüzgârlarla birlikte bir sağa bir sola dans eden bir yaprak. Gece gündüz, yağmurda çamurda, gelip geçen insanlara, hayvanlara ve gökyüzündeki yıldızların ömrüne şahit olmuş bir yaprak. Yanından gelip geçen canlıları gölgesinin altına alırken ne kadar işe yaradığını fark edip daha da hevesle kendini ağaca adanmış bir yaprak...

Belki de bu kadar uzun zaman geçirdiği ağaçtan bir gün ayrılacağı aklına gelmemiştir. Ama ne kadar tutunmak istese de artık görevi bitmişti. Zannediyordu ki yeşerdiği günden beri hep yeşil, parlak ve canlı kalacaktı.

Aynı insanlar gibi değil mi?

Kurumuş bir yaprak orada geçirdiğim vakitte sanki hayatımda yaşadıklarımı ve yaşayacaklarımı hatırlattı. Biz insan oğlunun da tıpkı bu yaprak gibi gelip geçici olduğunu hatırlattı.

Evet!

Bunu bir yaprak hatırlattı bana.

‘Çocukluğumuzun Güzel Anıları
Bizlere Tebessüm Ettirir.’

PEKİ DEĞİŞEN NE?

Neden herkes kendi çocukluğunun özlemini çekiyor?

80 yaşındaki babaannem, 55 yaşındaki babam ve 36 yaşındaki ben...

Üstelik işin garibi üçümüzün dönemi, yaşam şartları ve istekleri birbirinden farklı olmasına rağmen.

Üçümüzün ortak özlemleri, mahalle yaşantımız, arkadaşlıklar, komşuluk ilişkileri, aile yaşantımız hatta yediklerimizin içtiklerimizin bile tadının damağımızda kalmış olması.

Ya babaannemin yoklukta büyüdüğü, çoğu zaman aç kalarak uyuduğu çocukluğunu özlemesine ne demeli? Babamın okulda öğrenci olması gereken yaşlarda ailesinden uzak yaşadığı gurbet anılarını 'Hey gidi günler' diye iç çekerek özlemlerini anması ne kadar tuhaf değil mi? Benimse büyüklerimin çocukluğuna baktığımda çok da trajik değil elbette ama bugüne nazaran yaylada kaldığımız araba yolunun dahi olmadığı dönemde atlarla gelen akrabalarımızla bize gönderilen bir paket bisküviyi 5-6 günde bitirdiğim zamanları hatırlarım. Okul döneminde çevremdeki çoğu arkadaşımın kendine ait kalemleri ve defterleri varken benim kardeşimle aynı defteri kullandığımız zamanların neden özlemini çekiyorum ki? Ama o anları hatırlarken içimde garip ama tatlı bir sızıyla tebessüm ederek iç çekerken buluyorum kendimi.

Şimdi etrafıma baktığımda acaba şanslı çocukluğu bizler mi yaşadık yoksa ellerinin altında her şey olan, istedikleri verilere kolayca ulaşabilen ama sanki hoşnut olmayan yeni nesil mi?

Şu an bir çocuğa yaşadıklarımızı yaşayacaksın deseler ağızları açık şaşkın şaşkın bakarlar belki de alaycı bir dille dalga bile geçerler. İnsan neden özler zor geçen çocukluk yıllarını, büyüdüğümüz

sokakları dolaşırken aklımıza gelen saf, çıkar olmadan oynanan oyunları, yarım ekmeği doymayacağımızı bilmemize rağmen aramızda paylaştığımız mutlu olduğumuz zamanları?

Düşündüğümüzde zaman geçtikçe teknoloji ne kadar ilerlerse ilerlesin, imkanlara ulaşım kolaylaşsa dahi insan yine aynı insan. Etten, kemikten, duyguların, mantığın, hüznün, mutluluğun bir arada olduğu o insan...

Peki değişen ne?

Değişen aslında büyümek!

Büyüdük, sorumluluklarımız, farkındalıklarımız, kaygılarımız, fedakarlıklarımız arttı. Çocuklukta kalan sadece iyimser, saf mutlu ve kaygısız duygularımız büyüyerek sanki yerle bir oldu. Çocuklukta adeta zamanı durdururcasına oynadığımız oyunlarda vaktin nasıl geçtiğini anlamadan annelerimizin ‘Akşam ezanı okununca evde ol.’ diye tembihlediği, ezanı bile duymadan anı heyecanla ve eğlenerek geçirdiğimiz kaliteli zamanlar diye adlandırılan sürecin yerini büyüyünce neler aldı? İşe yetişme telaşı, bir amaç uğruna çabaladığımız dinlenmek için oturduğumuzda bile kafamızın içinde yapacaklarımızın düşüncesi varken anın tadına varmayı unuttuğumuz, gelecek kaygıları gibi stresli bazen bıkkın haliyle mutsuzluğa büründüğümüz durumlar aldı. Adeta büyümenin bedelini ödüyormuşçasına.

Evet, büyümek zor meşakkatli yol ama insanoğlunun altından çıkamayacağı, hakkından gelemeyeceği durum yoktur. Bence her yaşın her anın kıymeti büyük. Evet geçmişe dönemeyiz sadece geçmişte yaşadığımız güzel günleri anarak daha huzurlu yaşayabiliriz. Güzel günleri hatırlamak diyorum çünkü her insanın yaşadığı kötü anıları da vardır. Ama onlar sadece ruh halimizi olumsuz etkilemekten başka bir işe yaramaz. Hatta daha mutsuz, huzursuz olur ve anı kaçıırız.

Gelin hayat kumbaramıza çocukluğumuzdaki gibi en ufak şeylerden mutlu olduğumuz anları yazıp atalım zamanla unuttuğumuz hisleri hatırladıkça heyecanımız artsın ve kumbaramızdan güzellikler taşsın.

‘Hayat Yolculuğunuz Güzel Duraklardan Geçsin’

HAYAT YOLCULUĞU

Hayat dediğimiz şey kimi için kısa kimi içinse uzun bir yolculuktan ibarettir. Dünyaya gelmişsek hayat yolculuğuna adım atmışız demektir. Peki bu yolculuk için gerekli olan şeyler nelerdir? Yolculuğun konforlu geçmesi için neler yapmalıyız, ihtiyaçlarımız nelerdir?

İşte tam da bunu bilirsek ve ona göre yaşarsak yolculuğumuz huzurlu, güvenli ve mutlu bir şekilde sonlanabilir. Öncelikle insan kendini tanımalı ne istediğini bilmeli özellikle de yapabileceği en iyi şeyin ne olduğunu bulmalıdır. Sonuçta her insanın bir yeteneği, ilgi duyduğu faaliyetleri vardır maharet ise bunu keşfedebilmektir. Yolculuk boyunca hiçbir şey yapmamak hatta insanlığa faydalı hiçbir şey yapmamak ve hayatı öyle geçirmek çok sıkıcı olmaz mı? En azından kitap okumalı, çevremizdeki kişilerle iletişim kurup yeni tecrübeler ve bilgiler edinmeliyiz. İnsan yardımı ihtiyacı olanların yardımına koşmalı, çevresine bakıp muazzam bir şekilde yaratılmış doğayı, güneşi, bulutları, ovaları, dağları, bayırları inceleyip varoluş nedenlerini merak edip bu güzelliğin bozulmamasını sağlamak için araştırmalar yapıp faydalı bilgiler toplayarak onları korumayı amaç edinmelidir. Farklı insanlarla aynı ortamda olmayı bilmelidir; kiminin çok konuşmasına sabır göstermeli kiminin tam tersi anlaşılmaz tavrına tahammül etmeli. Herkesi olduğu gibi kabul ederek zamanın daha kaliteli geçmesini sağlayabilmelidir. Tabi arada kendine vakit ayırıp dinlenmeli. Hayat yolculuğu bu, yol uzun kolay değil.

Bu yolculuk boyunca hiçbir şey yapmadan zamanı geçirmek aldığımız nefese yazık dedirtircesine bir durum. Bu şekilde zaman nasıl geçer? İnsan faydasız, amaçsız olduğunda nasıl mutlu olur? İnsanları doğayı ve hayvanları sevmeden geçip giden bir zaman... Nasıl da kasvetli geliyor değil mi?

Böyle biri için bu hayat yolculuğu çok tahammülsüz geçer belki de bir an önce artık yolculuğun bitmesini ister. Hiçbir şey yapmayan

amacı olmayan insan neden bu hayat yolculuğunu sürdürmek ister ki? Bazen yorucu olabiliyor ama sonuçta çıktık bir yola sonuna varıncaya kadar anı değerlendirmeli nimetlerinden faydalanmalıyız. Bir kere çıkılan yolculuk bu, geri dönüşü olmayan. Bize sunulan bir fırsat iyi değerlendirmeli bizden sonraki hayat yolcularına iyi izler bırakmalıyız.

Bu yolculuk zaman zaman zor zaman zaman yorucu inişli çıkışlı geçirilen bir yolculuktur. Nasılsa bu şekilde devam edeceğiz bunu değiştiremeyiz ama zorlaştırmayı engelleyebiliriz. Yolculuğun güzel anılarla dolu olması her şeye rağmen çıkılan bu yolculukta pişmanlıkların az olmasını umut ederek içimizi huzurlu hissettiren duygularla yola devam etmeliyiz. Hayat yolculuğunu içine sinerek geçirip geçmişini düşündüğünde yüzünü gülümseten, içini huzur kaplayan duygular var ise yolculuk bitiminde insan, 'Yolculuk güzeldi ama her şeyin sonu olduğu gibi bu yolculuğun da sonuna geldik' der ve geçmişini selamlar.